

גיטין מא

ענין: לא תוהו בראשה

רוצה רק מי שיכל לקיים ולא מי שאין ביכולתו לקיים ודוק' היטב בסברא זאת: ולפי"ז נחזיenan הנה במצוות פריה ורבייה נמצאים שני העניינים האלה דבעצמותה היא מצוה מהויבת מן הש"ית במאמרנו פרו ורבו ככל המצוות שנאמרו בלשון חובה עשו כך וכך ומצד זה היא אך מצוה מהויבת ביןינו ובין המקום בלבד אבל בקרא שלא היה בראה לשבת יצרה גילה הכתוב דתכלית העולם שתהיה מושבת בני אדם וא"כ מזה הכתוב נודע שיש חיוב על כל אדם עבור תיקון העולם לפרות ולרבות ולפי"ז נמצינו למידין שיש הבדל בין ב' החיויבים האלה לשעה דפרו ורבו דהוי אך עשה בלשון חיוב וכנ"ל א"כ ממילא האונס פוטר ממנה למגורי וכנ"ל אבל לשעה לשבת הדוא עבור תיקון העולם ולא שייך לומר בוזה דכיון שהוא אнос אין הדבר בעצמותו נוצר דודאי נוצר הוא לתקן העולם ולישובו וא"כ כל אדם חייב בוזה אלא שהוא אнос הוא ואין ביכולתו לקיים חייבו ולפי"ז יבואו כמוין חומר דברי התוס' הנ"ל דבעשה דפרו ורבו דהעביד פטור ממנה למגורי עבור אונסו ע"כ שפיר אין קופין את האדון לשחררו עבורה דהא אינו חייב בה כלל ואין על האדון חייב להביא את העביד לידי חייב המצווה אבל בעשה לשבת הדעביד מהויבת בה אלא שאין יכול לקיימה ע"כ שפיר קופין את האדון שישחרנו וייה ביכולתו לקיימה:

ואציג דברי התוס' בגיטין דמ"א ע"א סוגיא דח"ע וחכ"ח שכחטו דלכך נקט במתני' דהחתם עשה לשבת ולא עשה דפרו ורבו משום דעשה לשבת עדיפה אבל משום עשה דפרו ורבו לא היינו כופין לרבו לשחררו כיון דהעביד פטור ממנה דanos הוא עכ"דعش"ה והנה גם זה צריך הבנה דכיון דהאונס פוטרו א"כ מה לי עשה עדיפה או עשה סתם הרי בשניהם אнос הוא ופטור משניהם מן הדין

להזכיר פשר דבר בפלוגתא זאת דיש ב' מיני מצוות א' מצוות שבין אדם למקום בלבד ובזה הסברא נותנת דין הקב"ה בא בטרונה עם בריותיו ומהיבר אף את מי שיכול לקיים המצווה ואנו אינו מהויבר כלל שאין הקב"ה מבקש מהאדם רק מה שביכולתו ב' מצוות שבין אדם לחבריו כמו עשיית מעקה ופריעת ב"ח וכדומה דהוא מצד תועלת חברו ובוודאי לא נאמר בכמו זה אדם הוא אнос ואין יכול לעשות מעקה שאין הדבר בעצמותוऋיך להיות דודאי נוצר ונוצר הוא וכן בע"ח בודאי חייב הוא לפרק חובו ועליו לשלם ממון חברו אלא שאנו הוא ואין יכול לקיים חייב משא"כ במצוות שבין אדם למקום בלבד דכל עיקר חייב הוא אף מצד רצונו ית' בלבד שרצה שנעשה הדבר ההוא ואנחנו מהויבים לעשות רצונו ית' וממצוותיו ע"כ על אнос אין חייב כלל ואין בו עניין המצווה כלל שהקב"ה

